

El papa Francesc i la Verge de Luján

► El passat 8 de maig era dimecres i el Papa celebrava aquell dia l'audiència general. S'esqueia la festa de la Mare de Déu de Luján, patrona d'Argentina, i una imatge d'aquesta presidia l'audiència. El Papa va demanar a les 80.000 persones presents a l'acte un aplaudiment per la Mare de Déu. També en va demanar un altre de més fort, tot dient:

«¡Más fuerte, que no los escucho!» En aquesta foto podem veure el papa Francesc davant la imatge de la patrona d'Argentina refent-se prenent una infusió de mate, la popular beguda tonificant del seu país.

GLOSSA

Viure la grandesa i les responsabilitats

Traspassà un mossèn ben estimat pels seus feligresos i per tots els qui rebien el seu servei en les diverses tasques diocesanes que tenia encomanades. Havia arribat al sacerdoci en la maduresa, després de la mort de la seva esposa, amb qui compartí una vida matrimonial viscuda en plenitud, i després d'un exercici professional reeixit. En acabar la missa exequial, a la parròquia de la qual era rector, un dels seus fills adreçà als assistents aquestes paraules: «Quan parlem del nostre pare, també en fem partícip tota la comunitat cristiana, ja que amb la seva decisió de lliurar-se al sacerdoci, després del traspàs de la mare, el nostre pare va engrandir la seva família. Ara, per exemple, els seus fills tenim uns altres germans en els mossens amb qui el pare ha compartit la vida i l'acció pastoral. També formeu part de la nostra família tots aquells que, en un moment o altre, heu compartit amb ell estones de rectoria, de despatx, de diàleg, d'acolliment i consell, de silencis també, perquè estem convençuts que, quan éreu amb ell, us tractava com a fills seus.

»Us estem molt agraïts per les paraules de condol i suport que hem

rebut, carregades de vida, de vitalitat, de força, de servei als altres, de la mateixa manera que ell, en algun moment o altre, també us en devia adreçar [...]. A l'inici de la cerimònia ens han explicat moltes de les coses que el pare, el mossèn, havia fet durant la seva vida... La capacitat de fer tantes i tantes coses només és possible si es fan amb l'amor que neix de Déu, i així és com ell les feia. Amb aquest amor, amb aquesta força i amb aquesta vitalitat ens agradaria que el recordéssiu per sempre.»

Va assumir, primer, la grandesa i les responsabilitats de la vocació matrimonial. Després les de la vocació sacerdotal. Sempre seguint la crida de Déu. Els seus fills, la seva família, la multitud de persones que omplia l'església parroquial eren un testimoni fefaent que s'hi havia esmerçat amb un lliurament generós, n'havia viscut la grandesa i assumit amb escreix les responsabilitats.

«Sabem que Déu ho disposa tot en bé dels qui l'estimen, dels qui ell ha decidit cridar; perquè ell, que els coneixia des de sempre, els ha destinat a ser imatge del seu Fill» (Rm 8,28-29).

Enric Puig Jofra, SJ

PARAULA I VIDA

La nostra fe, el do més gran (10). Viure creient

Estem celebrant l'any de la fe, però no esgotarem ni els seus continguts, ni el seu dinamisme tan sols en un Any. Caldrà que continuem vivint sempre la fe i de la fe... fent camí amb esperança. Cal viure creient.

Quan al novembre, en la solemnitat de Crist Rei, clausurarem solemnement a la Catedral i a les Parròquies aquest Any de la fe, restarà encara ben obert el camí del dia a dia per a viure la fe i per a viure de la fe. Perquè la fe és un gran dinamisme de vida, de joia, de caritat, d'humilitat, de serenor, d'entusiasme, de compromís, de pau... I ens fa viure totalment de cara a Déu i de cara al pròxim, assumint les nostres responsabilitats envers el món que ens envolta.

Entrar per la Porta de la fe, que és Jesús, el qual afirmava d'Ell mateix, «*Jo sóc la porta!*» (Jo 10,7), ens ha obert una perspectiva plena de bellesa i d'esperança al llarg de l'any. La fe ens dóna la unió misteriosa amb Déu mateix. Una fe amorosa per l'amor a Déu, que ens agafa del tot i que agafa el tot de la nostra persona. La fe és comunió joiosa amb Déu, Pare de misericòrdia, pel do de l'Esperit que Jesucrist ens regala per pura gràcia. Aquell que s'obre al do, que resta acollidor de la gràcia divina, i es fa mereixedor del do de la llum divina en ell, aquest veu ja d'una altra manera les coses, té pau i entra en una dimensió nova, que tot ho transforma, que a tot dóna una visió nova, coherent i més alta, ja que tot s'unifica en Aquell que la fe ens fa posseir. «*Creure és posseir anticipadament allò que esperem, és conèixer realitats que no veiem. (...) Gràcies a la fe, comprenem...*» (He 11,1-3).

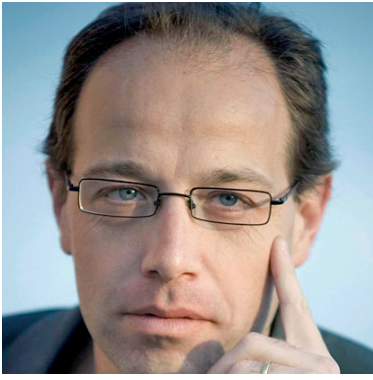

Ara es tracta de continuar en el camí emprès. Sempre a la llum de Jesucrist. «*Ell ens ha obert el camí de la fe i el porta a plenitud*» (He 12,2), obre un món nou, difícil de comunicar i que és fet d'idees i de sentiments, de raons i de joia profunda, de coherència raonable del que podem arribar a conèixer i de certesa que el que coneixem és poc i encara gens encertat... Només sabem que no sabem, però que en aquest no-saber, ja posseïm el que és la Saviesa, ja vivim en Aquell que ens ha estimat fins a donar la vida, Jesucrist. Perquè Ell serà el Camí d'accés a Déu. «*Ningú no arriba al Pare si no és per Mi*» (Jo 15,6). Déu se'ns mostra com a Veritat plena, eterna, lluminosa, que es dóna a conèixer als qui l'estimen. Fe i amor s'entrecreen, es complementen i són dues dimensions d'una sola acollida de l'amor de Déu en el propi cor, sempre misteriosa i sempre diversa del que nosaltres ens creïem: «*Para venir a lo que gustas, has de ir por donde no gustas. Para venir a lo que no sabes, has de ir por donde no sabes. Para venir a poseer lo que no posees, has de ir por donde no posees*», ensenya sant Joan de la Creu a la «Subida al Monte Carmelo».

Proposem-nos continuar creixent en la fe durant aquest curs que tot just comencem, i sempre. Déu sempre se'ns presenta com el «Déu sempre més gran» que podem conèixer però no dominar ni exhaurir. L'Eucaristia serà el nostre aliment, i la Paraula de Déu, coneguda i estimada, que amb l'oració personal i la caritat desinteressada han d'omplir els dies del nou curs. La comunitat eclesial ens hi ajudarà, amb els mitjans d'acció pastoral que tenim a l'abast. Visquem la joia de ser fills de Déu i membres de la gran família que és l'Església. I cridem-ne molts altres a compartir la joia que ja posseïm.

† Joan-Enric Vives
Arquebisbe d'Urgell

ENTREVISTA

FRANCESC TORRALBA

El pensament de Francesc

El filòsof i teòleg Francesc Torralba no coneixia Jorge Mario Bergoglio abans de ser escollit bisbe de Roma. Aviat, però, el va fascinar «el seu estil i, encara més, els seus missatges». «El papa Francesc té la capacitat de suscitar simpaties en persones espiritualment allunyades de l'Església i això es deu al seu llenguatge, tant verbal com gestual», afegeix.

Com pensa el papa Bergoglio?

Formalment és clar, nítid, ple d'imatges i de figures que permeten un accés universal, de tal manera que es fa intel·ligible a persones molt diferents. És el pensament d'un pastor de l'Església que té com a font d'inspiració l'Evangelí, amb una forta empremta social.

Com el retrataria?

Hi ha unes constants que formen part d'allò que podem anomenar *el nucli dur* de les seves aportacions. Defensa una cultura de la inclusió, crítica amb vehemència la indiferència enfront del sofriment i dels mals d'aquest món, denuncia els estralls que causa la globalització del neoliberalisme, subratlla el valor de la trobada interpersonal, intercultural i interreligiosa, i presenta la imatge d'un Déu d'amor sempre obert al perdó.

Com serà el seu pontificat?

Sempre és arriscat referir-se al futur. És versemblant creure que serà un papa reformista, amb voluntat de convertir l'Església en la casa de tots i de recuperar la credibilitat que ha perdut per causa de molts escàndols. Francesc entén que la coherència és el fonament de l'autoritat moral i, per això, fa una crida a la coherència a tot el poble de Déu, des dels pastors fins als laics.

Oscar Bardají i Martín

JESÚS DE NATZARET

Les grans paràboles de Lluç

Crist en la paràbola del fill pròdig (2)

El cristià es fa ara la pregunta: quin lloc ocupa aquí el Crist? La paràbola només parla del pare. Manca la cristologia en aquesta paràbola? Sant Agustí va provar de veure cristologia en el passatge que diu que el pare va abraçar el fill (15,20). «El braç del Pare és el Fill», diu. I s'hauria pogut referir a sant Ireneu, que ja havia escrit que el Fill i l'Esperit són els dos braços del Pare. «El braç del Pare és el Fill» quan ens posa el braç damunt les espatlles «com un jou suau»; això no és cap pes que ens carregui, sinó un do de l'amor que ens porta i ens converteix en fills.

Grelot observa que en la paràbola Jesús justifica la seva bondat enfront dels pecadors, la seva acollida dels pecadors, amb la conducta del pare de la paràbola. Així, Jesús, «amb la seva mateixa conducta, esdevé revelació del qui ell anomenava Pare seu».

El context històric de la paràbola fa veure que aquí hi ha una cristologia implícita. La seva passió i resurrecció encara reforcen aquest aspecte: «Déu va donar prova de l'amor que ens té, perquè Crist va morir per nosaltres quan encara érem pecadors» (Rm 5,8).

Jesús no pot entrar dins el marc de la narració de la paràbola, perquè ell ja viu en la identificació del Pare del cel, la seva conducta es refereix a la del Pare. Efectivament, en aquesta paràbola, Jesús justifica la seva conducta, que ell atribueix a la del Pare i s'hi identifica. D'aquesta manera, precisament en la figura del Pare al centre de la paràbola, hi ha el Crist com a realització concreta de l'obrar patern.

Joseph Ratzinger-Benedict XVI
(*Jesús de Natzaret*, 1a part, Ed. Claret)

HECHOS DE VIDA

Servir la comida por amor

—«Una de las señoras de la Cofradía de la Caridad que se han unido para asistir, espiritual y corporalmente, a los enfermos pobres preparará los alimentos y se los llevará.

—Los saludará, cuando llegue, con alegría y caridad, y acomodará la mesita sobre la cama.

—Hará lavar las manos al enfermo y rezará el *Benedictus*.

—Invitará caritativamente al enfermo a comer.

—Todo ello con mucho cariño, como si se tratase de su propio hijo, o mejor dicho, de Dios, que considere como "hecho a sí mismo el bien que se les hace a los pobres".

—Le dirá algunas palabras sobre nuestro Señor, con el propósito de alegrarle si lo encuentra muy desolado.

—Luego, por la tarde, volverá a llevarles la cena con el mismo orden.»

Hasta aquí el original autógrafo del año 1617, del archivo municipal de Chatillon, diócesis de Lyon, a nombre de las *Sirvientas de los Pobres o de la Caridad*, publicado en la biografía de san Vicente de Paúl, «que organizó lo organizable a favor de los necesitados» y fundó cuatro agrupaciones, tanto masculinas como femeninas, que continúan hoy en todo el mundo, empezando por Santa Luisa de Marillac.

J. M. Alimbau

GAUDÍ, PEDRA I SÍMBOL

La violència i l'avarícia

Per Gaudí, la violència i l'avarícia són els pecats bàsics de la societat catalana de l'època, dels obrers i de la burgesia, respectivament, i així els ha volgut representar a la portalada del Roser, tocant a la façana del Naixement, en el claustre de la Sagrada Família. Allí, la protecció de la Mare de Déu guarda un home, un anarquista, temptat de tirar una bomba Orsini —la mateixa que es va fer servir en l'atemptat del Liceu (1893)—, i vetlla alhora perquè una dona de la bona societat barcelonina no caigui en la temptació de la cobdícia, representada per una bossa de diners.

Gaudí, com Maragall, és un home implicat en la seva època i es mostra preocupat per les dimensions que pot prendre el conflicte social i les conseqüències nefastes que pot assolir. L'humanisme cristià i la incipient doctrina Social de l'Església són el rerefons del seu pensament. En especial l'encíclica de Lleó XIII *Rerum Novarum* (1893).

Gaudí col·loca les obres de bé (o de misericòrdia) a les set portes de la façana de la Glòria, al costat dels sagraments, per tal d'indicar el camí: la unió amb Déu (sagraments) i l'amor als altres (obres de misericòrdia).

Jordi Bonet/Armand Puig
(*Arquitectura i símbol de la Sagrada Família*, Ed. Pòrtic)

LECTURES MISSA DIÀRIA I SANTORAL

Accés al Breviari

23. □ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [Esd 1,1-6 / SI 125 / Lc 8,16-18]. Sant Pius de Pietrelcina (pare Pio), prev. caputxí; santa Tecla, vg. i mr., associada a sant Pau, venerada a Selèucia i patrona de Tarragona; sant Andreu, mr.

24. ■ Dimarts (□ Barcelona, St. Feliu i Terrassa) [Esd 6,7-8.12b.14-20 / SI 121 / Lc 8,19-21]. Mare de Déu de la Mercè (s. XIII), patrona de Barcelona (ciutat i arxidiòcesi, 1868, i província eclesiàstica de Barcelona; festa de precepte a Barcelona ciutat); sant Gerard o Grau, bisbe.

25. ■ Dimecres [Esd 9,5-9 / SI: Tb 13,2.4.6.7.8 / Lc 9,1-6]. Sant Dalmau Moner (1291-1341), rel. dominicà, de Santa Coloma de Farners (Selva); Mare de Déu de la Misericòrdia (Reus).

26. ■ Dijous [Ag 1,1-8 / SI 149 / Lc 9,7-9]. Sants Cosme i Damià (anomenats *els sants metges*), germans bessons mrs. de Síria, patrons dels metges i els farmacèutics; sant Nil, abat.

27. □ Divendres [Ag 2,1b-10 / SI 42 / Lc 9,18-22]. Sant Vicenç de Paül (1581-1660), prev. a París, fund. Paüls (CM, 1625) i cofund. Filles de la Caritat (FC, paüles, 1633).

28. ■ Dissabte [Za 2,1-5.10-11a / SI: Jr 31,10.11-12ab.13 / Lc 9,43b-45]. Sant Venceslau, mr. (935), duc de Bohèmia; sant Llorenç Ruiz, pare de família filipí, i companys, mrs. a Nagasaki (s. XVII); beat Francesc Castelló i Aleu, mr.

29. ■ † Diumenge vinent, XXVI de durant l'any (lit. hores: 2a setm.) [Am 6,1a.4-7 / SI 145 / 1Tm 6,11-16 / Lc 16,19-31]. Sants arcàngels Miquel (patró dels radiòlegs i els radioterapeutes), Gabriel (patró de la radiodifusió i les telecomunicacions) i Rafael (o Rafel, patró dels emigrants); sant Fratern, bisbe; santa Gudèlia.

DIUMENGE XXV DE DURANT L'ANY

▶ Lectura de la profecia d'Amós (Am 8,4-7)

Escolteu això, vosaltres que us abraoneu sobre els pobres per anorrear els desvalguts del país, vosaltres que dieu: «Quan haurà passat la festa de la lluna nova per poder vendre queviures! Quan haurà passat el dissabte per poder obrir els graners! Vendrem el gra amb mesures més petites i, per cobrar, pesarem la moneda amb pesos més grans. Farem trampa amb les balances i vendrem el rebuig barrejat amb el gra. Per tenir un esclau, comprarem amb diners gent necessitada, amb un parell de sandàlies comprarem un pobre.»

El Senyor ho jura per la glòria de Jacob: «No oblidaré mai tot això que fan.»

▶ Salm responsorial (112)

R. *Lloeu el Senyor, que treu el pobre de la cendra.*

Servents del Senyor, lloeu-lo, / lloeu el nom del Senyor. / Si-gui beneït el nom del Senyor, / ara i per tots els segles. R.

El Senyor és excels, als ulls de tots els pobles, / la seva glòria s'eleva més enllà del cel. / Qui és com el Senyor, el nostre Déu? / Té molt amunt el seu tron, / i des d'allí s'inclina / per veure el cel i la terra. R.

Aixeca de la pols el desvalgut, / treu el pobre de la cendra, / per asseure'l entre els poderosos, / els poderosos del seu poble. R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau a Timoteu (1Tm 2,1-8)

Primer de tot us recomano que feu a Déu pregàries, oracions, súpliques i accions de gràcies per tots els homes, pels reis i per tots els qui tenen autoritat, perquè puguem portar una vida tranquil·la i serena, tota donada a la pietat i a l'honestat. Pregar així és bo i agradable a Déu, el nostre salvador, que vol que tots els homes se salvin i arribin al coneixement de la veritat. Hi ha un sol Déu. El mitjancer entre Déu i els homes és també un de sol, l'home Jesucrist, que es donà ell mateix per rescatar tots els homes. El testimoniatge sobre tot això ha estat fet públic al temps apropiat, i jo n'he estat fet herald i apòstol, mestre per instruir en la fe i en la veritat els qui no són jueus. Això que dic és veritat, no menteixo. Desitjo que els homes preguin pertot arreu, i que puguin alçar les mans netes, evitant les baralles i les discussions.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluç (Lc 16,1-13) (Versió breu: Lc 16,10-13)

En aquell temps, Jesús deia als seus deixebles: «L'home que és fidel en els béns que valen poc, també ho serà en els de més valor, i l'home infidel en els béns que valen poc, també ho serà en els de més valor.

Per això, si no fóssiu fidels en l'administració de les riqueses enganyoses, qui us confiaria les riqueses veritables? Si no fóssiu fidels en les riqueses que són d'un altre, qui us confiaria les que de dret us corresponen? Ningú no pot servir dos amos: si estima l'un, no estimarà l'altre, si fa cas de l'un, no en farà de l'altre. No podeu ser servidors de Déu i de les riqueses.»

▶ Lectura de la profecia de Amós (Am 8,4-7)

Escuchad esto, los que exprimís al pobre, despojáis a los miserables, diciendo:

«¿Cuándo pasará la luna nueva, para vender el trigo, y el sábado, para ofrecer el grano?»

Disminuís la medida, aumentáis el precio, usáis balanzas con trampa, compráis por dinero al pobre, al mísero por un par de sandalias, vendiendo hasta el salvado del trigo.

Jura el Señor por la gloria de Jacob que no olvidará jamás vuestras acciones.

▶ Salmo responsorial (112)

R. *Alabad al Señor, que alza al pobre.*

Alabad, siervos del Señor, / alabad el nombre del Señor. / Bendito sea el nombre del Señor, / ahora y por siempre. R.

El Señor se eleva sobre todos los pueblos, / su gloria sobre los cielos. / ¿Quién como el Señor, Dios nuestro, / que se eleva en su trono / y se abaja para mirar / al cielo y a la tierra? R.

Levanta del polvo al desvalido, / alza de la basura al pobre, / para sentarlo con los príncipes, / los príncipes de su pueblo. R.

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a Timoteo (1Tm 2,1-8)

Querido hermano:

Te ruego, lo primero de todo, que hagáis oraciones, plegarias, súplicas, acciones de gracias por todos los hombres, por los reyes y por todos los que ocupan cargos, para que podamos llevar una vida tranquila y apacible, con toda piedad y decoro. Eso es bueno y grato ante los ojos de nuestro Salvador, Dios, que quiere que todos los hombres se salven y lleguen al conocimiento de la verdad. Pues Dios es uno, y uno solo es el mediador entre Dios y los hombres, el hombre Cristo Jesús, que se entregó en rescate por todos: este es el testimonio en el tiempo apropiado: para él estoy puesto como anunciador y apóstol —digo la verdad, no miento—, maestro de los gentiles en fe y verdad. Quiero que sean los hombres los que recen en cualquier lugar, alzando las manos limpias de ira y divisiones.

▶ Lectura del santo evangelio según san Lucas (Lc 16,1-13) (Versión breve: Lc 16,10-13)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos: «El que es de fiar en lo menudo también en lo importante es de fiar; el que no es honrado en lo menudo tampoco en lo importante es honrado.

Si no fuisteis de fiar en el injusto dinero, ¿quién os confiará lo que vale de veras? Si no fuisteis de fiar en lo ajeno, ¿lo vuestro, quién os lo dará?

Ningún siervo puede servir a dos amos: porque o bien aborrecerá a uno y amará al otro, o bien se dedicará al primero y no hará caso del segundo. No podéis servir a Dios y al dinero.»

Faç de Crist, del retaule *La Santa Cena*, procedent de l'antiga Cartoixa de Caldecristo (Museu de la Catedral de Sogorb)

▶) aquesta imatge parla

COMENTARI

Servir Déu o bé l'economia

Per bé o per mal, vivim en un món dominat per l'economia i els seus interessos, que sovint no són els interessos de Déu ni els del bé comú de la població. «Guardeu-vos de l'ambició de posseir riqueses», o bé «ningú de vosaltres no pot ser deixeble meu si no renuncia a tot el que té», són indicacions de Jesús que ja hem anat sentint. La paràbola que llegim avui abunda en la mateixa prevenció de Jesús enfront dels diners.

Jesús, amb una bona dosi d'ironia, ens presenta el cas d'un administrador malversador que, un cop descobert, aprofita la seva situació i les seves relacions per garantir-se una posició i una

renda sense haver de començar a treballar. Ha estafat el seu amo i continua estafant-lo mentre es prepara una jubilació daurada.

I Jesús el lloa per la seva sagacitat. Una sagacitat que és comuna entre els fills de les tenebres, que són els homes i les dones immersos en els interessos econòmics d'aquest món. A continuació de la paràbola, Jesús ens parla de fidelitat. De l'experiència es treu que qui és capaç de ser fidel en les petites coses de cada dia també ho és en les de més gruix. Se sobreentén que qui no és capaç de ser fidel en les coses de cada dia, menys ho serà en les de més volada. Li va passar a l'administrador de la paràbola, que, en l'administració diària, va ser infidel al seu amo i, per tant, mereix el rebuig de tots.

També a nosaltres ens pot passar que, no essent fidels a Jesús en les petites coses de cada dia i de la nostra relació amb els parents i companys, no serem pas fidels quan l'evangeli ens demani esforços poc habituals.

Tot acaba amb una clara disjuntiva: o som fidels a Déu o als interessos de l'economia. No es poden aconseguir dos contraris, ja que els interessos de Déu no s'adiuen amb els interessos personals o corporatius que duem tan endins del nostre cor.

Jesús ens posa entre l'espasa i la paret, i cadascun de nosaltres s'hi ha d'examinar, com també hem d'examinar els nostres grups, parròquies i moviments.

Jordi Latorre, SDB

Andorra la Vella recorda les aportacions del Copríncep Benlloch a Andorra

A la plaça Príncep Benlloch d'Andorra la Vella es va celebrar el dimarts dia 20 d'agost al vespre un acte commemoratiu en memòria d'aquest Copríncep Episcopal, que va fer possible la construcció de la carretera des de La Seu fins al centre d'Andorra la Vella. La Cònsol major de la capital del Principat, Rosa Ferrer, va obrir l'acte institucional, i va destacar les aportacions que va fer Mons. Benlloch al desenvolupament del país. A l'acte commemoratiu també van tenir parlaments la Subsídica general, Mònica Bonell, i Mn. Ramon Sàrries, Arxiprest de les Valls d'Andorra i Rector d'Andorra la Vella.

L'acte volia commemorar el centenari del bateig de la plaça d'Andorra amb el nom de Príncep Benlloch. Rosa Ferrer va posar en relleu la visió del príncep Benlloch en l'obertura de les vies de comunicació en previsió del desenvolupament i el benestar d'Andorra. Va recordar que exactament el 20 d'agost de 1913 el Consell General va acordar posar el nom de Príncep Benlloch a la plaça. Això es va decidir en homenatge per les aportacions del bisbe, i sobretot per la construcció de la carretera que unia La Seu d'Urgell amb el centre d'Andorra. Aquell dia encara faltaven 150 metres de la carretera per arribar fins a la plaça, i per això va ser uns dies més tard, el 24, quan es va descobrir la plaça que encara hi ha a la plaça.

La Subsídica general, Mònica Bonell, va assenyalar que «és un honor que el Comú hagi fet aquest acte, per la memòria de tots nosaltres».

Després dels parlaments, es féu una interpretació de l'acte de fa cent anys, on es va representar el Síndic d'aleshores Bonaventura Mestre llegint el discurs que destacava les aportacions del Copríncep, apuntant també la rebaixa dels aranzels i l'inici del cadastre.

Balanç molt positiu de les Jornades de Teologia a La Seu d'Urgell

La ponència de Francesc Torralba sobre els puntals de la fe en el Crist va tancar la tarda del 30 d'agost les Jornades de Teologia amb més assistència dels darrers anys. Més de 170 persones es van inscriure als dos dies de treball de formació sota el lema «Donar testimoni del que creiem. Pensar, de nou, la fe». L'assistència va ser molt ben valorada pels ponents i també per l'organització de l'acte, a càrrec de la Delegació d'Ensenyament del Bisbat d'Urgell. Aquesta és una activitat oberta al públic en general i que acull anualment la major part de mestres i professors de religió, i també estudiants del curs DECA (Declaració Eclesiàstica de Competència Acadèmica) de la Universitat d'Andorra, catequistes, sacerdots i laics vinculats amb els consells de pastoral de les parròquies de la diòcesi. Enguany amb força participants d'Andorra i alguns també de diòcesis properes.

A l'església del Seminari d'Urgell, l'Arquebisbe i Copríncep, Mons. Joan-Enric Vives va lliurar també els títols, a més de la «Missió Canònica» als professors de religió de la diòcesi.

A les jornades, el Dr. Xavier Morlans, Professor de la Facultat de Teologia de Catalunya va tractar de l'essència de la fe, tot parlant de l'evolució del desig d'autonomia i de llibertat del subjecte a Occident, des del segle XVII fins a l'actualitat, fent una anàlisi molt completa dels moviments socials i de les actituds humanes que s'han anat produint. També de la crisi en la transmissió de la fe cristiana avui. Al llarg de les seves ponències tractà les experiències humanes fonamentals a partir de les quals es pot intentar un diàleg i una presentació de la fe cristiana; de la relació d'implicació entre les sis dimensions de la fe i de la diferència i relació entre el primer anunci i la catequesi, tot fent una presentació sintètica del Primer Anunci.

Al llarg de divendres, el Dr. Francesc Torralba va fer un repàs de la posició de Sören Kierkegaard en les dificultats de fer entendre el missatge cristià, a través d'una paràbola molt coneguda, la del pallasso que cerca ajut en l'incendi del seu circ i ningú no se'l pren seriosament. Però sobretot, Torralba va posar èmfasi en les claus de la comunicació de la fe, entre les que hi ha la solvència, la paciència, i la resistència.

El Delegat d'Ensenyament, Mn. Pepe Chisvert, va posar en relleu l'interès que suposa el treball de formació pels mestres i professors de religió, en el context actual, en el qual ser capaços de transmetre el missatge cristià no és fàcil.

Visita Pastoral a Age, Vilallobent i Meranges (Cerdanya)

Diuenge dia 18 d'agost l'Arquebisbe d'Urgell, Mons. Joan-Enric Vives, realitzà la Visita Pastoral a les parròquies de St. Julià d'Age, St. Andreu de Vilallobent i St. Serni de Meranges, a la Cerdanya.

A Age, fou rebut per l'Il·lm. Sr. Alcalde de Puigcerdà, municipi on es troba el nucli d'Age, Sr. Albert Piñeira; pel Sr. Pere Tor, Regidor de Nuclis agregats i Agricultura; pel Sr. Regidor d'Hisenda i Personal de Puigcerdà, Sr. Domingo Mora; i pel Rector de la Parròquia, Mn. Josep Font. Després de visitar detingudament l'església i de saludar la feligresia congregada per a celebrar l'Eucaristia el Sr. Arquebisbe presidí la celebració eucarística on concelebrà el Rector, Mn. Josep Font que li dirigí unes paraules de benvinguda en nom de tot el poble d'Age.

Posteriorment Mons. Joan-Enric Vives es desplaçà a la parròquia de St. Andreu de Vilallobent. A la seva arribada fou rebut pel Sr. Pere Tor, Regidor de Nuclis agregats i Agricultura del Municipi de Puigcerdà, municipi del nucli de Vilallobent. Després de saludar el poble que l'esperava el Sr. Arquebisbe presidí la celebració eucarística al temple parroquial mil·lenari de St. Andreu de Vilallobent (s. XI) on hi prengueren part un nombros grup de matrimonis i famílies i molts joves, adolescents i infants.

El matí es clogué amb la Visita Pastoral a la Parròquia de St. Serni de Meranges. A la seva arribada fou rebut per l'Il·lm. Sr. Alcalde de Meranges, Sr. Esteve Avellanet que li donà la benvinguda i li mostrà la seva satisfacció en nom de tot el poble de Meranges per la seva presència. La celebració eucarística inicià amb la benvinguda que donà a l'Arquebisbe el Sr. Rector de Meranges, Mn. Josep Font, que mostrà la satisfacció de tot el poble per la Visita Pastoral del Pastor de la comunitat d'Urgell.

50 ANYS DEL CONCILI VATICÀ II EN ELS SEUS TEXTOS MÉS RELLEVANTS (12)

Constitució pastoral *Gaudium et spes* sobre l'Església en el món contemporani.— Sobre l'ateisme

«L'Església, fidel a Déu i fidel als homes, no pot deixar de reprovar amb dolor, però amb tota fermesa, com ja ho féu en el passat, aquelles doctrines i accions que són contràries a la raó i a l'experiència humana universal i degraden l'home de la seva grandesa innata. Amb tot, s'esforça a descobrir en la ment dels ateus les causes de la negació de Déu, i, conscient de la gravetat de les qüestions que l'ateisme suscita i portada per la caritat envers tots els homes, considera que cal sotmetre aquestes qüestions a un examen seriós i més profund. L'Església sosté que el reconeixement de Déu no s'oposa de cap manera a la dignitat de l'home, ja que aquesta dignitat es fonamenta i es perfecciona en el mateix Déu: l'home és constituït intel·ligent i lliure en la societat per Déu creador; però sobretot és cridat com a fill a la mateixa comunitat de Déu i a participar en la seva mateixa felicitat. Ensenya, a més, que l'espe-

rança escatològica no disminueix la importància de les responsabilitats terrenals, sinó que, més aviat, nous motius en sostenen el compliment. En canvi, quan manquen el fonament diví i l'esperança de la vida eterna, la dignitat de l'home queda greument lesionada, com consta sovint avui, i els enigmes de la vida i de la mort, de la culpa i del dolor resten sense solució, fins al punt que no rarament els homes cauen en la desesperació» (n. 21).

«[...] El remei a aplicar a l'ateisme s'ha d'esperar tant de l'exposició adequada de la doctrina de l'Església, com de la vida íntegra d'aquesta i dels seus membres. En efecte, és un deure de l'Església fer presents i quasi visibles Déu Pare i el seu Fill encarnat, tot renovant-se i purificant-se sense parar, guiada per l'Esperit Sant. Això s'obtindrà, en primer lloc, pel testimoniatge d'una fe viva i madura, educada precisament per poder percebre amb claredat

les dificultats i superar-les. Un testimoniatge insigne d'aquesta fe el donen molts màrtirs. Aquesta fe ha de manifestar la seva fecunditat impregnant tota la vida dels creients, fins la profana, i movent-los a la justícia i a l'amor, especialment envers els pobres. En fi, la presència de Déu contribueix moltíssim a manifestar la caritat fraterna dels fidels, els quals, unànimement en l'Esperit, col·laboren amb la fe de l'Evangelí i es mostren com a signe d'unitat» (n. 21).

«[...] Però l'Església, per bé que refusa absolutament l'ateisme, reconeix sincerament que tots els homes, creients i no creients, han de contribuir en la recta edificació d'aquest món en què viuen en comú. Això no es pot fer, certament, sense un diàleg sincer i prudent. Per tant, deplora la discriminació entre creients i no creients que alguns governants, no reconeixent els drets fonamentals de la persona humana, estableixen injustament. I per als creients demana una llibertat efectiva que els permeti d'aixecar en aquest món també el temple de Déu. Pel que fals ateus, els invita gentilmente a considerar l'Evangelí de Crist amb un cor obert» (n. 21)